

Min lott blir alltid till att lida,
Och alltid möta grymt förfäkt.
Förtjensten ofta saknar brödd,
Då ockrarn, stind af goda dagar,
För myntet förbar idel lagrar,
Men nekar uslingen allt stödd.

6. Om ingen svealst mensta funnes,
Hur lycklig werlden wore då!
Om redlig wänskap alltid wunnes,
Hwad kunde bättre godt man få?
O Store Gud, om jag fick se,
Att trohet finns der trohet lyser,
Att menstän menstokänslor byser,
Jag nöjd mot grafven kunde le!

7. Nu, sorgens bittra tårar falla
Från mina mätta ögon ner:
En wän täcks Himlen från mig falla;
På jorden finns ej någon mer,
Som wid mitt länstofsulla bröst
Sig innerligen samman knyter,
Mot trohet lika trohet byter
Och med sin ömhet ger mig tröst.

8. Ej stigras mer de mörka tårnen,
Som länge swäfwat för min själ.
Ja, werlden blir för mig en öken:
Bland fria menstor är jag träl.
I lifwets blomstring släcks ett ljus,
Som stormens ilar ryfsligt hinna
Mitt enda hopp nu är att finna:
Ett rum i jordens lilla grus.

STOCKHOLM,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1829.
Fusket No 4, Öm. Perseus, wid Österlånggatan.

GS 376

En mycket wader Klagowisa.

En flagan vill jag nämna
Om werldens falska frid,
Den jag vill icke hämnna
I denna snöda tid;
Men det är samman knutit
Och tecknadt hos vår Gud,
Att hwad de hafwa brutit
Mot Åttonde Hans bud.

2.

I Himlen är jag fänder,
På Jorden afwensad;
Jag wriker mina händer,
När falska menstor spä.
För hwad de sjelfwe brutit
De löndom spilla mig;
Men den som kulan stjult,
Skall få den uti sig.

3.

När du med lögn och ränker
Förråda vill ett får,
Du icke då betänker
Hwad lön dig förestår.
Du tror, jag dig ej känner,
Men jag dig känner väl,
Du trolöse bland wänner,
Som farat så min själ!

4.

Ännu är bättringstiden:
Besinna eder snart,
Förr än han blir förliden
Och allting uppenbart.
I ären få personer,
Som diktat ondskans råd;
Fast hemliga kanoner
Jag rönt dem af ett båd.

5.

Min Flagan, tror jag, gäller
Inför ett Majestät,
Som edert anslag faller:
Han hemligheter vet;
Han är af nåd långmodig
Och tålmod Han har;
När han ser rätten blodig,
Han sänder en barbar.

6.

Nu ändar jag min visa
I ledsnad och besvär;
Men Gud skall eder visa,
Han rättvisheten är.
Och fast jag orätt lider
Jag prisar Herrans makt,
Och lugn all sorg förbider,
Som han mig förelagt.

Du usla werld, ditt wäsen rasar
Med lögn och falskhet utan blygd:

Jag billigt för din ondskas fasar:
Du sårar menlighet och dygd.
När tadlets tungor smärta mig,
Jag endast kan i tysthet klaga
Och tåligt smålefskalen taga,
Som dessa tigrar räcka mig.

2. Allena Himlen ser mitt sinne,
Min oskuld och mitt lidande,
Den tröst jag städs i motgång sinne!
Gud tackes att mig styrka ge,
Att trottsa ilskans grymma stott!
Jag fritt min törne-bana tågar,
Ej knotande Guds synen frågar,
Om mig ej ämnas bättre lott.

3. Här finnes ej ett enda hjerta,
Som smärar för den lidande;
I stället skär man min smärta
Och glädes att mig nödsådd se.
När ifrån dårars sälla höjd
Föraktets blickar på mig sändas,
Swart mina sorgsna ögon wändas,
Ser jag mig allstäds förföljd.

4. Råt armod och behof mig trycka,
Råt owän lägga ut sitt nåt.
Tyrannen, som vill mig förtrycka,
Med dolken hasa i min' fjät. —
Jag går ändå min jemna gång,
Och lägger hämnden i Dens händer,
Som allting till det bästa wänder,
Och lyssnar till min klagosång.

5. Förgåfves söker jag bestrida
Det ofog, som mig är åbragt;